

svarende til, hvad Dyrtiden maatte tilsi-
ge, for Tjenestemænd med en Lønning paa
1,500 Kr. eller derunder. Jeg gør den
lille parentetiske Bemærkning, at vi have
forsøgt at faa et godt dansk Ord i Stedet
for det ækle Ord Funktionærer, og at vi
her i Loven kalde alle dem, der høre un-
der Etaterne, hvad enten de høre til højere
eller lavere Grader, med ét Ord Tjeneste-
mænd. Altsaa Kommissoriet stillede to
Opgaver. Den ene var at stille Forslag
om Lønningsforhøjelse for alle Tjeneste-
mænd med en Løn paa 1,500 Kr. eller der-
under. Og den anden var at tilvejebringe
ved Lønningerne en Ligestilling mellem
Etaterne, saaledes at Stillingerne i to
Etater med samme Ansvar og Betydning
virkelig give samme Løn.

Jeg skal nu tillade mig at gennemgaa
Hovedprincippet i det Forslag, som her
foreligger, og skal da først gøre Rede for,
hvorledes man har søgt at komme Uens-
artetheden i Principperne og i Satserne
til Livs. Uensartetheden laa for det første
i selve Lønningslovens Bygning. I Post-
og Toldvæsenets Lønningslove havde man
gennemført det Princip at have faa Løn-
ningsklasser og flere Lønsatser i hver
Klasse. Nu er det jo et Princip i det hele
taget, hvor der er flere Lønningssatser i
en Lønningsklasse, at naar en Mand rykker
op fra en Lønningssats til en anden, med-
tager han hele sin Tjenestetid, medens det
omvendt skulde være Regelen, Princippet,
at naar en Mand gik over fra den ene
Lønningsklasse til den anden, begyndte
han fra nede af i denne Lønningsklasse.
Som sagt, i Post- og Toldvæsenet var Prin-
cippet det, at man havde faa Klasser, men
flere Satser i hver. Derfor kunde en Mand
avancere adskillige Gange fra den ene
Lønningssats til den anden og medtage
hele sin Anciennet. Først naar en Mand
skulde gaa over fra den ene Klasse til den
anden, mistede han den eller dog en Del
af den. Dette Princip for Post- og Told-
væsenets Lønningslove var dog paa den
anden Side ikke helt fastholdt; undertiden,
naar man gik fra den ene Lønningsklasse
til en anden, medtoges nogen Tjenestetid,
og det syntes ret tilfældigt hvor megen.
Der var ikke en Gang mellem disse to
Etater indbyrdes Ensartethed; saaledes
var det bestemt, at naar en Toldkon-
trolør gik fra 3die til 4de Lønnings-
klasse, medtog han Fjerdedelen af sin An-
ciennet, medens en Postkontrolør medtog
Halvdelen.

I de to andre Etater, Jernbane- og Tele-
grafetaten, var Princippet det, at der var

mange Lønningsklasser, men kun én Sats
i hver; der var altsaa intet Avancement
indenfor de enkelte Lønningsklasser, og Føl-
gen deraf maatte blive den, at naar der
overhovedet skete Avancement, skete det i
Regelen med Tab af enten hele Anciennet-
eten eller dog en Del af den. Derved
blev et Avancement tydt en Tilbagegang.
Jeg skal saaledes oplyse, at efter den nu
gældende Lov vil en Portør, som har op-
naaet tre Alderstillæg, og som saa avancerer
til Togbetjent, gaa ned i Løn fra 1,092 til
960 Kr.; saa faar han ganske vist et per-
sonligt Tillæg paa 132 Kr., der skal holde
ham skadesløs; men paa dette bliver han
saa staaende i 8 Aar. medens han, hvis
han var vedbleven at være Portør, efter
de 8 Aars Forløb vilde have opnaaet en
Løn af 1,260 Kr., altsaa 170 Kr. mere.
Men dette Princip er paa den anden Side
heller ikke virkelig holdt eller gennemført
i disse 2 Etater. Saaledes betragtes alle
Stationsforstandere som én Lønningsklasse,
saa at en Stationsforstander, der avancerer
op til en ny Station, medtager hele sin
Anciennet. Paa den anden Side findes
der en mærkelig Regel indenfor Jernbane-
etaten, nemlig den, at Assistenten, der avan-
cere til Stationsforstandere, medtage ikke
alene ikke noget af deres Anciennet, men
faa ikke en Gang noget personligt Tillæg
i Erstatning for det Lønningstab, de mulig-
vis lide.

Det vil indrømmes, at der er et syn-
digt Virvar i Principperne for disse Etaters
Anciennets-Medtagelse ved Oprykning i
Lønningsklasserne. Nu er det lykkedes
Kommissionen, synes det mig, at fastslaa
et enkelt klart og rationelt Princip for
Oprykning. Loven er bygget paa, at der
er en Række, et betydeligt Antal, Lønnings-
klasser med en enkelt Sats i hver og med
faste Alderstillæg. Jeg skal senere komme
til, hvorledes Lønningerne gradueres efter
Priserne paa Husleje m. m. i større eller
mindre Byer eller paa Landet. Men med
Hensyn til Oprykning fastslaaes det i § 5
i Forslaget, at en Mand, der rykker op
fra en Lønningsklasse til en anden, rykker
op paa det Lønningstrin i den ny Klasse,
som er nærmest højere end det, han havde
hidtil. Paa denne Maade naar man, at et
Avancement altid er et Avancement. Et
Avancement er paa den anden Side ikke
et Spring meget højt op, i hvert Fald ikke,
medmindre vedkommende gaar fra en Løn-
ningsklasse, der staar temmelig lavt, til en,
der staar temmelig højt. Men vi komme bort
fra dette, at et Avancement, som det nu
er, undertiden er et Fald nedad og under-